

dosarul nr.3ra-420/19

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (judecătorul: D. Sîrbu)

instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (judecătorii: L. Bulgac, D. Dașchevici, S. Gîrbu)

ÎNCHEIERE

8 mai 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componență:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Mariana Pitic
Iurie Bejenaru
Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului depus de Serviciul de Protecție și Pază de Stat,

în cauza de contencios administrativ la cererea de chemare în judecată depusă de către Victoria Oanța împotriva Serviciului de Protecție și Paza de Stat cu privire la contestarea actului administrativ, obligarea achitării indemnizației pentru creșterea copilului,

împotriva deciziei din 1 noiembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău prin care a fost respins apelul declarat de Serviciul de Protecție și Pază de Stat, fiind menținută hotărârea din 3 august 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru,

constată:

La 27 iulie 2018, Victoria Oanța a depus cerere de chemare în judecată împotriva Serviciului de Protecție și Pază de Stat cu privire la contestarea actului administrativ, obligarea achitării indemnizației pentru creșterea copilului.

În motivarea acțiunii a indicat că, la 24 septembrie 2016 a înregistrat căsătoria cu Ștefan Oanța. Din căsătorie, la 18 ianuarie 2018 s-a născut fiul Xxxxx xxxx confirmat prin certificatul de naștere eliberat la 22 ianuarie 2018, de către Primăria satului Ghidighici, mun. Chișinău.

A menționat, că deoarece nu este angajată în câmpul muncii și se află la întreținerea soțului, care activează în cadrul Serviciului de Protecție și Pază de Stat s-a adresat către conducerea respectivă cu o cerere prin care a solicitat stabilirea și achitarea indemnizației lunare pentru creșterea copilului până la vârsta de 3 ani în mărime de 30 % din salariul soțului începând cu 18 ianuarie 2018.

Prin răspunsul cu nr. 2/1044 din 11 iulie 2018 Serviciul de Protecție și Pază de Stat a refuzat în achitarea indemnizației solicitate pe motiv că pentru achitarea concediului parțial plătit pentru îngrijirea copilului până la vârsta de 3 ani urmează să se adreseze către Casa Teritorială de Asigurări Sociale.

Ca urmare, reclamanta a considerat că, prin refuzul Serviciului de Protecție și Pază de Stat de a achita indemnizația lunară pentru creșterea copilului până la vârsta de 3 ani, au fost încălcate prevederile art. 124 alin. (1) și alin. (2) Codul Muncii, art. 18 alin. (1) și alin. (6) al Legii cu privire la indemnizațiile pentru incapacitatea

temporară de muncă și alte prestații de asigurări sociale nr. 289 din 22 iulie 2004, art. 40 alin. (8) al Legii nr. 134 din 13 iunie 2008 cu privire la Serviciul de Protecție și Pază de Stat, art. 49 alin. (1) din Constituția RM și art. 46 din Convenția Europeană pentru Drepturile Omului.

A reținut că, deși norma generală menționează că indemnizația se achită din sistemul public de asigurări sociale, Legea specială spune că în cazul ofițerului de protecție, aceasta se achită la locul de muncă din bugetul de stat.

Victoria Oanța a solicitat recunoașterea ca fiind ilegal răspunsul Serviciului de Protecție și Pază de Stat cu nr. 2/1044 din 11 iulie 2018; obligarea Serviciului de Protecție și Pază de Stat de a-i achita lunar indemnizația pentru concediul parțial plătit pentru îngrijirea copilului Xxxxx xxxx, de la naștere și până la atingerea vârstei de 3 ani, în mărime de 30 % din venitul mediu lunar realizat de către soțul Ștefan Oanța, ce constituie suma de 2 393 lei, 04 bani și încasarea cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea din 3 august 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, acțiunea a fost admisă. A fost recunoscut ca ilegal refuzul Serviciului de Protecție și Pază de Stat nr. 2/1044 din 11 iulie 2018. A fost obligat Serviciul de Protecție și Pază de Stat de a-i achita reclamantei Victoria Oanța, indemnizația pentru îngrijirea copilului minor Xxxxx xxxx, a.n 18 ianuarie 2018, începând cu data de 19 martie 2018 și până la împlinirea vârstei de 3 ani, în mărime de 30% din venitul mediu lunar al soțului Ștefan Oanța, în sumă de 2 393,04 de lei.

Invocând ilegalitatea acestei hotărâri, la 9 august 2018 Serviciul de Protecție și Pază de Stat, a declarat apel solicitând, admiterea apelului, casarea hotărârii instanței de fond și emiterea unei noi hotărâri prin care acțiunea înaintată de către Victoria Oanța să fie respinsă, ca fiind neîntemeiată.

Prin decizia din 1 noiembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău a fost respins apelul declarat de Serviciul de Protecție și Pază de Stat și menținută hotărârea din 3 august 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru.

Instanțele de judecată și-au motivat soluția prin faptul că Victoria Oanța, neangajată în câmpul muncii, neasigurată social și aflată la întreținerea soțului, are dreptul la plata lunară a indemnizației pentru creșterea copilului minor Xxxxx xxxx, născut la 18 ianuarie 2018, până la împlinirea vârstei de 3 ani de la locul de serviciu al soțului Ștefan Oanța, colaborator al Serviciul Informații și Securitate al RM, din bugetul de stat.

La fel, instanțele au subliniat că în condițiile în care Victoria Oanța se află la întreținerea soțului, anume angajatorului Serviciul Informații și Securitate al RM, al cărui angajat este soțul reclamantei, Ștefan Oanța, îi revine obligațiunea de a-i stabili, calcula și achita indemnizația lunară pentru creșterea copilului minor, până la atingerea vârstei de 3 ani, deoarece prin efectul legii, atât angajații Serviciul Informații și Securitate al RM, asigurați în sistemul public obligatoriu de la bugetul de stat, cât și soțiile aflate la întreținerea acestora, beneficiază de indemnizația pentru creșterea copilului până la împlinirea vârstei de 3 ani, de la locul de muncă a soților, din bugetul de stat.

Totodată, instanța de apel a considerat neîntemeiat argumentul apelantului precum că, soțul intimatei Victoriei Oanța - Ștefan Oanța, în conformitate cu ordinul Serviciului de Protecție și Pază de Stat nr. 236 din 24 august 2018, a demisionat din funcția ocupată din 02 septembrie 2018 or, potrivit certificatului nr. 2/958 din 26 iunie 2018, Ștefan Oanța este angajat al Serviciului de Protecție și Pază de Stat din noiembrie 2016. La fel, instanța a specificat că potrivit prevederilor p. 37 din HG

nr. 1478 din 15 noiembrie 2002 cu privire la indemnizațiile adresate familiilor cu copii, baza de calcul al indemnizației lunare pentru creșterea copilului până la împlinirea vârstei de 3 ani o constituie venitul mediu lunar asigurat realizat în ultimele 12 luni calendaristice premergătoare lunii nașterii copilului, venit din care au fost calculate contribuțiile individuale de asigurări sociale.

La 11 februarie 2019, Serviciul de Protecție și Pază de Stat a depus recurs împotriva deciziei din 1 noiembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea parțială acesteia și pronunțarea unei noi hotărâri prin care cererea de chemare în judecată depusă de către Victoria Oanța să fie admisă parțial în partea achitării indemnizației pentru îngrijirea copilului minor, Xxxxx xxxx începând cu 19 martie 2018 până la 2 septembrie 2018.

În motivarea recursului a subliniat că, Ștefan Oanța soțul Victoriei Oanța în conformitate cu ordinul SPPS nr. 236 din 24 august 2018 a demisionat din funcția ocupată din 2 septembrie 2018, în baza art. 34 (demisia) din Legea nr. 134/2008, cu rezilierea contractului de îndeplinire a serviciului special în Serviciul de Protecție și Pază de Stat.

Totodată a susținut că, indiferent de faptul dacă solicitantul acestor indemnizații este angajat în câmpul muncii sau nu, cererea pentru stabilirea indemnizației unice la nașterea copilului și indemnizației lunare pentru creșterea-îngrijirea copilului până la vârsta de 3 ani va fi depusă la Casa Teritorială de Asigurări Sociale, deoarece decizia cu privire la stabilirea indemnizațiilor specificate în Regulament se adoptă de conducătorul casei teritoriale.

Examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează următoarele.

Prin Legea nr. 116 din 19 iulie 2018 a fost adoptat Codul administrativ al Republicii Moldova.

În conformitate cu art. 257 alin. (1) din Codul administrativ, prezentul cod intră în vigoare la 1 aprilie 2019.

În conformitate cu art. 258 alin. (3) din Codul administrativ, procedurile de contencios administrativ inițiate până la intrarea în vigoare a prezentului cod se vor examina în continuare, după intrarea în vigoare a prezentului cod, conform prevederilor prezentului cod. Prin derogare, admisibilitatea unei astfel de acțiuni în contenciosul administrativ se va face conform prevederilor în vigoare până la intrarea în vigoare a prezentului cod. Prevederile prezentului alineat se vor aplica corespunzător pentru procedurile de apel, de recurs și de contestare cu recurs a încheierilor judecătorești.

Din sensul normei de drept enunțate urmează că, legiuitorul a optat pentru principiul aplicării imediate a noilor reglementări procedurale.

Prin urmare, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție va aprecia condițiile de admisibilitate a recursului în conformitate cu prevederile art. 258 alin. (3) din Codul administrativ, adică conform reglementărilor anterioare intrării în vigoare a Codului administrativ.

În conformitate cu prevederile art. 434 alin.(1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

După cum denotă din actele cauzei copia deciziei integrale a instanței de apel din 1 noiembrie 2018 (f.d.52-58), a fost expediată participanților la proces la

7 decembrie 2018 sub nr.12748, fapt confirmat prin scrisoarea de expediere, (f.d.59), însă, la materialele cauzei careva dovezi în vederea recepționării copiei deciziei lipsesc.

Astfel, instanța de recurs consideră că recurentul Serviciul de Protecție și Pază de Stat s-a conformat prevederilor legale și a depus recursul la 11 februarie 2019, în termen. (f.d. 63-65)

Examinând temeiurile recursului declarat de Serviciul de Protecție și Pază de Stat, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În temeiul prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Serviciul de Protecție și Pază de Stat, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432. alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, completul Colegiului precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin.(4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă faptul că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă din recursul declarat nu rezultă argumente privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa a constatat că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85).

Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera inadmisibil recursul depus de Serviciul de Protecție și Pază de Stat.

În conformitate cu art.193, 195, 230 și 258 alin. (3) din Codul administrativ și art. 270 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Se declară inadmisibil recursul depus de Serviciul de Protecție și Pază de Stat.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Mariana Pitic

judecătorii

Iurie Bejeneru

Nicolae Craiu